

Arrest

nr. 65 180 van 27 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DEN BELEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 29 oktober 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag wordt met een beslissing van 8 april 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid onontvankelijk bevonden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.10.2010 werd ingediend in de gemeente Aalst door :

I., M. (R.R.: ...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te (...) op (...)

momenteel verblijvende te (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst waar zijn rechten niet gevrijwaard zouden zijn en hij geen beroep kan doen op de bescherming van de autoriteiten, doch hij legt geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

De advocaat verwijst naar de bewering dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen van oordeel zou zijn dat de Conventie van Genève van toepassing is op de Tsjetsjenen die een risico lopen op vervolging. Ze zouden verder van oordeel zijn dat de situatie ernstig en precair is in Tsjetsjenië. In zijn beslissing van 18.02.2004 stelt het CGVS echter: "ik meen bovendien dat u (...) mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent.". Daarnaast dienen we op te merken dat de asielprocedures van betrokkene allemaal negatief werden afgesloten.

Wat betreft de bewering dat ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uitmaken in Tsjetsjenië, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijs voorlegt dat zijn leven in gevaar zou zijn. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Bovendien dienen we te stellen dat een regularisatieaanvraag o.b.v een 9bis geen extra beroepsmogelijkheid tegen een beslissing van de asielinstanties uitmaakt.

Wat betreft de bewering dat betrokkene, gezien zijn etnische afkomst, geen verblijfstitel kan bekomen die hem toelaat om meer dan drie maanden op legale wijze in Moskou te verblijven, het zogenaamde Propiskasysteem, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene hiervan niet de nodige bewijsstukken voorlegt. De loutere vermelding dat hij geen verblijfstitel, om langer dan drie maanden in Moskou te verblijven, kan verkrijgen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de verwijzingen naar rapporten van het Bureau of Democracy, Human rights and Labor March; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Rusland en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn of zijn registratieaanvraag geweigerd zou worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. »

(R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Het feit dat betrokkene sinds 24.10.2003 in België zou verblijven en getuigenverklaringen voorlegt verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een eerste keer een asielaanvragen in op 24.10.2003. Op 18.02.2004 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Op 25.01.2005 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 26.10.2006 door het CGVS met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire

beschermingsstatus. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen alwaar het beroep werd verworpen op 24.10.2008. Op 06.11.2008 diende betrokkene een derde asielaanvraag in. Op 04.05.2009 werd deze asielaanvraag afgesloten door de RVV met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Betrokkene diende daarna nog twee keer een asielaanvraag in (dd. 15.07.2009 en dd. 01.12.2010). Beide asielaanvragen werden afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken met een weigering van in overwegingname van een asielaanvraag (dd. 15.07.2009 en dd. 21.01.2011.) Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België....”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het door verzoeker aangevoerde enig middel luidt als volgt :

“Schending art. 3 EVRM

Schending art. 9 BIS Vreemdelingenwet 15 december 1980.

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

De bestreden beslissing is gedateerd 08.04.2011 en wordt gemotiveerd door te stellen dat:

- *er wordt geen bewijs van buitengewone omstandigheid geleverd opdat de aanvraag in België zou kunnen ingediend worden.*

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560).

In casu is dit niet het geval aangezien het besluit met name dat de aanvraag niet in België zou kunnen ingediend worden, geenszins kan afgeleid worden uit de aangehaalde motieven.

Dat verwerende partij immers nooit de toepassingsmogelijkheid van alle criteria zoals vervat in de instructie 19.07.2009 heeft onderzocht, en meer specifiek alleszins niet het toepassingsgebied van het criterium 1.2, weze een onredelijk lange asielprocedure (met inbegrip van procedure RVS en regularisatie-aanvraag).

Dat verzoeker sedert 24 oktober 2003 op het Belgisch grondgebied verblijft en reeds verschillende procedures heeft doorlopen.

Dat hij een tweede asielaanvraag heeft ingediend op 25.01.2005, die werd afgewezen op 26.10.2006 door CGVS, waartegen beroep.

Dit beroep werd afgewezen door de RW op datum van 24.10.2008. Door verzoeker werd een aanvraag tot regularisatie ingediend onmiddellijk op 13.01.2009 of binnen de vereiste termijn van 5 maand.

Dit verzoek tot regularisatie werd afgewezen bij beslissing DVZ dd. 03.09.2010.

Dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker prima facie voldoet aan de vereisten voor wat betreft het criterium 1.2, weze een onredelijk lange asielprocedure incl. RVS en regularisatie van meer dan 5 jaar.

Dat door verwerende partij in de bestreden beslissing dd. 08.04.2011 in gene mate wordt onderzocht of verzoeker voldoet aan het hierboven vermelde criterium, hoewel er in de bestreden beslissing opsomming is gebeurd van de opeenvolgende asielaanvragen

Ten onrechte wordt echter geen opsomming gegeven van de door verzoeker opeenvolgend ingediende verzoeken tot regularisatie, hoewel deze ten eerste van belang zijn voor het voormelde criterium en haar toepassingsgebied.

Dat indien dit wel zou gebeurd zijn, er zou blijken dat verzoeker wél in aanmerking zou komen voor de toepassing van dit criterium, minstens gemotiveerd zou worden waarom.

Dat het onderzoek van het toepassingsgebied van de criteria uit juli 2009, weze voor afgaand aan het laatste verzoek art. 9 BIS VVV, wel degelijk van belang is aangezien er ingevolge deze instructies sprake is van een vermoeden van aanwezigheid van buitengewone omstandigheid inhoudt.

Dat de motivering in de hier bestreden beslissing dan ook totaal niet draagkrachtig is en zekerlijk niet het besluit kan verantwoorden dat verzoeker zijn aanvraag tot regularisatie art. 9 BIS VW niet in België zou kunnen indienen.

Dat deze vaststelling nog versterkt wordt doordat er ook voor wat betreft de overige criteria zoals vervat in de instructies van juli 2009 geen enkel onderzoek is gebeurd hoewel erkend wordt in de bestreden beslissing dat verzoeker sedert 2003 verblijf houdt in België.

Dat door niet te onderzoeken en correct te motiveren waarom verzoekers niet aan de criteria van de instructies juli 2009 zou voldoen, er een gebrekkige motivering aan de orde is.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen nochtans dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd van alle criteria die van belang kunnen zijn vooraleer het besluit te nemen dat verzoeker zijn aanvraag niet in België kan indienen. Er is sprake van een manifeste schending van het redelijkheids en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van Behoorlijk Bestuur.”

2.2. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

2.3. Een machtiging om langer dan die maanden in het Rijk te verblijven moet in principe worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Een uitzondering op dit principe is onder meer voorzien wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft. *In casu* is deze uitzondering aan de orde.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek vereist :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.4. De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte, enz... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de

aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.5. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

2.6. Verzoeker doet in wezen gelden dat de motivering in de bestreden beslissing niet draagkrachtig is. Hij verwijst naar de verschillende procedures die hij heeft doorlopen op Belgisch grondgebied en concludeert dat hij “prima facie voldoet aan de vereisten voor wat betreft het criterium 1.2, weze een onredelijk lange asielprocedure incl. RvS en regularisatie van meer dan 5 jaar”.

Het criterium 1.2 waarvan sprake, is het criterium dat is opgenomen in de instructie met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 19 juli 2009. Deze instructie luidde onder meer als volgt:

“Bepaalde specifieke humanitaire situaties kunnen de toekenning rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

1. Langdurige procedures

1.1 Vreemdelingen met een onredelijke lange asielprocedure van 3 jaar (families met schoolgaande kinderen) of vier jaar (alleenstaanden, andere families)

Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure minstens vier jaar geleden werd ingeleid bij de asielinstanties, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) of de (inmiddels afgeschafte) Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, of nog, de vreemdeling die minstens vier jaar heeft moeten wachten alvorens een uitvoerbare beslissing vanwege deze zelfde instanties hem werd betekend betreffende zijn asielaanvraag.

De termijn van vier jaar wordt teruggebracht op drie jaar voor de vreemdeling die één of meerdere kinderen ten laste heeft en onderhoudt, die regelmatig schoolliepen in het kleuter, lager, secundair en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/ of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure.

De periode van drie of vier jaar wordt betekend vanaf de datum van indiening van de asielaanvraag bij de bevoegde dienst zoals bedoeld in artikel 71/2 van het KB van 8 oktober 1981, tot de datum van betekening van een uitvoerbare beslissing waarmee de asielaanvraag wordt afgesloten.

Indien de Raad van State of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing betreffende de asielaanvraag heeft vernietigd, wordt de termijn waarbinnen deze instantie een uitspraak doet, in rekening gebracht. Dit geldt evenzeer voor de termijn die nodig is voor de betrokken asielinstantie om opnieuw over de asielaanvraag te beslissen.

Er zal geen rekening worden gehouden met de duur van de asielprocedure, indien deze geheel of gedeeltelijk te wijten is aan het misleidend gedrag van de aanvrager.

1.2 Vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 4 jaar (families met schoolgaande kinderen) of 5 jaar (alleenstaanden, andere families), waarbij procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend.

Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure, aangevuld met de duur van het annulatieberoep tegen de beslissing van de asielinstanties bij de Raad van State en/of de procedure van onderzoek van de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend tijdens of na de asielprocedure, reeds minstens 5 jaar duurt of 5 jaar geduurd heeft, omdat de Raad van State (asielaanvraag) of de Dienst Vreemdelingenzaken (verblijfsaanvraag) binnen die periode geen beslissing genomen heeft.

Het annulatieberoep bij de Raad van State of de verblijfsaanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet moet, hetzij nog hangende zijn, hetzij afgesloten zijn na 18 maart 2008 [datum van het regeerakkoord].

De verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet ingediend zijn voor 18 maart 2008.

De termijn van vijf jaar wordt teruggebracht op vier jaar voor de vreemdeling die één of meerdere kinderen ten laste heeft en onderhoudt, die regelmatig schoolliepen in het kleuter, lager, secundair en/of

hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/ of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure.

De termijn in het kader van een procedure artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis vreemdelingenwet volgend op de asielprocedure (of op de asielprocedure en Raad van State procedure) wordt enkel meegerekend indien de aanvraag binnen de vijf maanden na de definitieve beslissing door de asielinstanties of de Raad van State werd ingediend.

De termijnen van vier of vijf jaar bevatten ook alle wettelijke termijnen voor het indienen van een beroep ten aanzien van een negatieve beslissing betreffende de asielaanvraag. De termijn tussen de datum van de betekening aan de betrokkene van de definitieve beslissing betreffende zijn asielaanvraag en deze waarop eventueel een aanvraag artikel 9,3 en/of art. 9bis vreemdelingenwet werd gedaan, wordt eveneens meegeteld, evenwel beperkt tot twee maanden.

De derde paragraaf en de laatste paragraaf onder '1.1' zijn ook hier van toepassing."

Deze instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd evenwel vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging te bekomen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen.

De verwerende partij kan dan ook niet anders dan, ook in de omstandigheden zoals geschetst in punt 1.2 van de vernietigde instructie waarop verzoeker zich beroept, in eerste instantie de ontvankelijkheid van de aanvraag te onderzoeken in het licht van de al dan niet aangetoonde buitengewone omstandigheden, zoals hierboven omschreven, wil zij de kracht van gewijsde van het voormelde vernietigingsarrest van de Raad van State niet schenden. Verzoeker kan zich dan ook niet beroepen op het "vermoeden van aanwezigheid van buitengewone omstandigheid" dat de meervermelde instructie zou inhouden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aangetoond, net zomin als een schending van de materiële motiveringsplicht.

Het staat derhalve vast dat het aan de verwerende partij toekwam om de buitengewone omstandigheden te gaan beoordelen, voorafgaand aan de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag.

2.7. Met betrekking tot het al dan niet voldaan zijn aan de buitengewone omstandigheden, blijkt uit de bestreden beslissing dat dienaangaande omstandig werd gemotiveerd waarom de verwerende partij van oordeel is dat ze niet aangetoond zijn, met name omdat verzoeker geen begin van bewijs levert van zijn beweringen dat zijn leven in gevaar zou zijn in zijn land van herkomst, dat zijn rechten er niet zouden worden gevrijwaard en dat hij niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten, dat hij geen nieuwe elementen naar voor heeft gebracht die niet reeds tijdens zijn verschillende asielprocedures werden beoordeeld en dat deze procedures alle negatief werden afgesloten, dat de loutere vermelding van de veiligheidssituatie in Tsjetsjenie, noch de verwijzing naar rapporten van NGO's met betrekking tot de algemene situatie volstaan nu geen enkel persoonlijk bewijs wordt voorgelegd dat zijn leven in gevaar is.

2.8. Verzoeker stelt daar tegenover dat een schending van artikel 3 van het EVRM wel degelijk aan de orde is.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het

land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoeker citeert een passage uit een door hem niet nader geïdentificeerd arrest, dat, blijkens het administratief dossier niet werd voorgelegd aan de verwerende partij en betrekking heeft op de

algemene situatie in Tsjetsjenië, en de zorgwekkende situatie van Tsjetsjeense mannen in de hele Russische federatie, waarbij de auteur erop wijst dat “de verwerende partij zich ervan dient te vergewissen dat de verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielaanvraag, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst, daarbij duidend op het feit dat geen persoonlijke bedreiging moet worden aangetoond ingeval van toekenning van de subsidiaire bescherming. Het is niet duidelijk van wanneer het arrest dateert. De enige indicaties hieromtrent zijn een verwijzing naar rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor de vluchtelingen en een ambtsbericht van 11 augustus 2008 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse zaken.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf had geciteerd uit verschillende documenten en rapporten om aan te geven dat het niet veilig was in Tsjetsjenië en de Russische federatie. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt onmiskenbaar dat deze argumenten werden onderzocht en dat de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie kwam dat verzoeker geen gegevens had aangereikt die zouden wijzen op een persoonlijk risico te worden onderworpen aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. Dit klemde des te meer nu de verschillende asielaanvragen die door verzoeker werd ingediend alle negatief werden afgesloten, en in het arrest nr. 26.700 van 29 april 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog uitdrukkelijk wordt gesteld, met betrekking tot verzoekers asielaanvraag in het licht van de subsidiaire bescherming, wat volgt :

“Verzoeker vergenoegt zich te verwijzen naar de algemene situatie van de Tsjetsjenen in de noordelijke Kaukasus en meer in het bijzonder in Tsjetsjenië, zoals blijkt uit diverse internationale rapporten, en dit meer in het bijzonder met betrekking tot de nog aanwezige schending van de mensenrechten, maar brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: “Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is” (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn algemene verwijzingen niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van zijn leven kan worden aangenomen. Dit klemde des te meer nu de verwerende partij zich voor haar motivering dienaangaande heeft gesteund op de “Subject Related Briefing” betreffende de “Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië” van 28 augustus 2008 (administratief dossier, stuk 12), dat inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen. Uit dit Rapport blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De situatie is er niet van die aard dat er voor gewone burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4, § 2 c van de Vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Tsjetsjenië gezien de kleinschaligheid van het conflict geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en de minimale frequentie van de gevechtshandelingen niet langer kan worden gewag gemaakt van een ‘reëel’ risico voor gewone burgers ingeval een internationaal of binnenlands gewapend conflict, wordt door verzoeker door de loutere verwijzing naar de nog steeds aanwezige problemen betreffende de schending van de mensenrechten in Tsjetsjenië niet weerlegd. Daarenboven bevestigt verzoeker zelf in zijn verzoekschrift onder verwijzing naar voormelde conferentie in Londen in november 2008 dat inderdaad de onafhankelijkheidsoorlog ten einde is en de resterende conflicten zich situeren in het zuiden van het land. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoeker niet aantoont dat in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 zou kunnen worden aangenomen.”

Het administratief cassatieberoep dat tegen dit arrest werd ingediend, werd door de Raad van State niet toelaatbaar bevonden bij beschikking nr. 4620 (c) van 2 juli 2009. Bovendien werden twee latere asielaanvragen –de vierde en de vijfde- afgedaan met beslissingen tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag waarbij werd geoordeeld dat er geen nieuwe gegevens naar voor waren gebracht dat er, wat verzoeker betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het is in principe aan de verzoekende partij om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167).

Een eenvoudige verwijzing naar een niet geïdentificeerd en ongedateerd stuk over de situatie in Tsjetsjenië, zonder deze op zijn eigen situatie te betrekken, volstaat in de geschetste omstandigheden, en gelet op de omstandige motivering dienaangaande in de bestreden beslissing, niet om het voorgehouden risico aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt in het geval van een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië. Zijn loutere beweringen volstaan daartoe niet.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is derhalve niet aangetoond.

2.9. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verwerende partij op deugdelijke en afdoende gronden heeft kunnen oordelen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond, net zomin als de overige aangehaalde schendingen. De verwerende partij kon zich bij de beoordeling van de aanvraag dan ook beperken tot een onderzoek naar het al dan niet voldaan zijn aan de buitengewone omstandigheden, zonder –in weerwil van wat verzoeker wil doen geloven- dat hij daarbij de door verzoeker aangebrachte elementen aangaande de gegrondheid van de aanvraag moest betrekken.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS